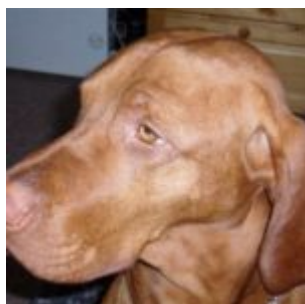

Páč páníček je v tomto případě velmi důležitá persóna. Umí totiž řídit. Ne že by panička neuměla, ale není si tak jako moc jistá, že se jí cesta do Kladna povede stejně jako cesta na nákup. Cestu na nákup má totiž zmáknutou. Cestu do Kladna ne. A bojí se, že srazí cestou mateřskou školku na vycházce, domovdůchodců na výletě, stádo psů a podobně.

Takže když panička zjistila, že od cvičáku, kam jsme chodívali, se

pořádá Mikulášská, napadlo jí, že by nemuselo být špatné se zúčastnit. V rámci terapie. Prodebatila jsem problém s panem výcvikářem a po dlouhém přemýšlení jednoho dne poslala přihlášku. A obratem začala pochybovat. Jestli jako to není kontraproduktivní, jestli nebudeme dělat problémy, jestli.... jestli...????

Když mi přišlo potvrzení přihlášky se seznamem pejsků a viděla jsem konečné číslo účastníků - 67 psů!!! - spadlo mi srdce do kalhot. Páníček se tentokrát nějak vůbec nevyjadřoval a to mi taky teda nepřidalo. Byl pravda stejného názoru jako já, že by se to prubnout mělo, ale na moje pochybování nepřicházela žádná obvyklá reakce typu: "Prosím tě neblbni zas, bude to normálně v pohodě." Pochybnosti tedy zesílily, srdce kleslo ke kotníkům.

V sobotu ráno jsme sbalili košík, obě vodítka, očkovák, psa a vyjeli jsme. Cestou jsme ještě museli zastavit, protože v kufru se usídlila pravděpodobně konev s vařící vodou převlečená za zrzavýho psa a furt pískala. Říkala jsem si, jestli tedy tu konev nepřepadla potřeba náhlého venčení a donutila Davida zastavit. Jak jinak, než zbytečně. Pískací konev se proběhla kolem a sama hupla do kufru. Důvodem pískání nebylo nic jiného, než že ten zmetek nějak tušil, že se nejede na obyč výlet, ale že ho čeká něco úúúúža-žůža.

Vzhledem k tomu, že jsem při odjezdu, jako obvykle, měla dostatek času a navíc nedomyslela, že od místa určeného k parkování je to na místo srazu hezký kousek, museli

jsme po příjezdu hodně "šlápnout do pedálů", abychom na místo 1. úkolu dorazili v určeném časovém limitu. Tam jsme zjistili nejenom, že všichni už jsou v terénu, ale i to, že prvním úkolem je poslat SMS a zaregistrovat se.

Neproveditelná věc u někoho jako jsme my. David mobil nemá (jak já mu závidím!). Já ho - donucena okolnostmi - mám, leč jak někteří vědí, jako bych neměla. Tu si drahnou dobu zapomenu koupit kredit, tu po delší dobu není možno se mi dovolat, protože ani nevím, že mobil se vybil. A nebo - jako teď, ho prostě s sebou netahám. Proč taky. Usoudili jsme, že tohle řešit nebudeme a vyrazíme honem za ostatními.

Ešus hopíkovoval nadšením, protože v dálce zahlédl zrzavou smečku. A protože věci nedomýšlí, je přesvědčen, že KAŽDÝ pes, kterého v dálce vidí, je fenka. Tudíž potenciální možný objekt jeho dvoření a raduje se z každého psího chlupu, který v dálce zahlédne. Do té doby, než se k tomu psímu chlupu přiblíží natolik, aby zjistil, že se jedná skutečně o chlup PSÍ.

Když jsem nás přihlašovala, říkala jsem si, mimo jiné:" Bóóže, to zas bude dřina, víc než polovina ze smečky budou fenky a Náčelník Zrzavá huba to bude chtít všechno strhnout... Poslušnost bude nulová - mezi tolika psy ze cvičáku to bude totální ostuda. Ostudu vem čert, ale já přijdu vorvaná, jak měsíc starej plakát!"

Nooo a musím říct, že jsem byla mile, víc než mile překvapena.

Zrzavohubcovi se zřejmě podařilo přes noc naklonovat tu svou jednu jedinou osamělou mozkovou buňku a zvýšil tak počet na buňky dvě. Ještě teď to nechápu, ale on byl OVLADATELNÝ!!! Rozradostněný, poblázněný, ale OVLADATELNÝÝÝÝÝ!!!! Pravda není to třebaš stav setrvalý, ale pocit je to nádherný. Po tolikerém snažení a úsilí - no nádhera.

Takže když v dálce zahlédl to hafo pesanů, nebyl problém, aby zareagoval na volný povel Seš

dalekoo! a přirotoval k nám, kde tedy aspoň hopíkoval, protože tu radost musel nějak vypustit. Na místě srazu jsme se přihlásili, nafasovali kartičku na body za úkoly, kartičku na nápoje a Ešus košík. To pro počátek, abychom měli jistotu. Dali jsme si čaj - David řidič a griotku - já psovod a čekali, až budeme moci vyrazit. Zrzavohubec nečekal vůbec na nic a hned si našel svou velkou lásku. Krásnou fenku ridgebacka Fanyнку.

Fanyнка je ovšem cudné a plaché stvoření, takže ten náš mastodont byl pro ni krapet kách. Naštěstí není až tak plachá, takže mu hezky vysvětlila, že s magorem, pardon s maďarem, nechce mít nic společného a děti už vůbec ne. Ešus připustil, že děti hned teda mít nemusí, ale vyzkoušet by to spolu mohli. Jak by jim to jako šlo? Jestli by se k sobě hodili??? Jakpak by jim to klapaloooo???

A aby si Fanyнка mohla rovnou učinit představu, jak světlé zítřky jí nabízí, tak se před ní svalil na zem, ukázal jí břicho, ukázal jí jak skvěle umí kopat nohama (do hlavy - to když se šla Fanyнка zblízka podívat na ty slibované světlé zítřky) a jak rychle umí vystřelit zpátky na všechny čtyři a přesunout se k jejímu zadečku, aby teda už jako ty děti zkusili, když se teď blíže poznali a Fanyнка musí uznat, že lepšího psa na světě není. Světlé zítřky nesvětlé zítřky, děti nebudou a basta! Ešus dostal po kušně.

A nebyl sám. O kousek vedle se znesvářily dvě teriéři slečny a jako pravé domovnice si vjely do vlasů. Halt ohnivý temperament. Paničky hrábly do klubka, každá popadla jednu domovnici a ta dostala co proto, aby zkrotila ten svůj ohnivý temperament. Vše dílem okamžiku. Jak dokázaly paničky identifikovat v té rychlosti každá tu svou divošku nechápu, nicméně zkušeně sáhly a vylovily tu pravou. Domovnice se oklepaly a jako by nic, šla si každá po svém.

Pak si nás svolali, dostali jsme návod a celá skupinka mohla vyrazit. Bylo nás tam devět psů a až na jednu výjimku, kdy pesan dělal potíže, spolu všichni vycházeli dobře. Jsem moc ráda, že tím potížístou nebyl Ešus. On třebaš zpočátku zahuhlal, ale nic neřešil. A kupodivu neřešil ani onoho potížístou. Zahuhlal na něj a šel pryč. Však měl taky spoustu jiné práce. Musel přesvědčovat tu Fanyнку! A to víte, práce to byla nelehká.

U prvního úkolu, teď už opravdu na trase, byl Petr - náš výcvikář a když se mě zeptal jak nám to jde, mohla jsem celá nadšená říct, že nad očekávání dobře. Že mě Ešus překvapuje. A

překvapoval dál. Původně jsem si myslela, že budeme jen vycházkovat, že na nějaké to úkolování to asi nebude, ale ejhle, zase jsem kasala kalhoty tisíce kiláků před brodem. První úkol, kdy měl po povelu pes prolézt betonovým tunelem Ešus zabodoval na jedničku a prosvištěl jím v pohodě, jakmile jsem ho poslala.

U dalšího úkolu jsme byli za šprty, protože jsme měli nechtěně natrénováno. Úkolem psa bylo vyskočit na plošinu kterou tvořil takový kovový rošt. A tohle jsem po předchozích zkušenostech s Murphym, kterého jsme museli v Bakově přes takový můstek na Jizeře přenášet, s Ešusem nacvičila u nás na sídlišti. Člověk nikdy neví, s jakým povrchem se pes kdy potká a tahat třicetikilového psa v náručí přes řeku, to bych fakt asi neutáhla. Takže jsem vylezla na plošinu a Ešus hupnul za mnou.

Následovala chůze po roštových schůdcích, přechod přes roštovou

lávku, a po schůdcích zase dolů - bez problémů a Ešus se stal hvězdou. A panička taky. Ne ovšem kvůli tomu, že by oslnila v chůzi po nezvyklém povrchu, ale proto, že... měla v kapse zásobu masíčka a... to bylo velmi motivující. Nejprve pro Fanyнку, která na ten hnus prý ani za nic na světě nevezle a poté i pro Dráčka a jeho kamaráda (oba pupíci-dorostenci od ridgebacků), kteří byli stejného názoru.

Fanynce tedy stačilo zašmrdat před ňufákem kouskem masíčka a hned názor změnila. U Dráčka a jeho kolegy byl takový kousek absolutně nemotivující, takže jsem vytáhla celý pytlík masa, paničky s ním zamávaly zrzavým hošíkům před čumáky a najednou hup a jde se: "Co děláš paničko, to je přece normálka? Nějakej rošt mě přece nerozhodí! DEJ SEM TEN PYTEL!!!!"

Ešusovi stoupla sláva do hlavy a když zjistil, že tedy Fanyнку nepřemluví, šel zkoušet své štěstí jinam. Objektem jeho lásky se stala retrívřice Sushi. On má tedy, pravda, slabost pro zrzavé a blondýnky-kupříkladu od Tracy, taky retrívřice, by si nechal vyrvat srdce z těla za

živa, jen aby ji mohl líbnout hubičku na ucho. Sushi je evidentně podobného ražení jako Tracy a o nějakýho blba zrzavýho nestojí.

Zvlášť když má důležitější věci na práci - jako třebaš běhání s házedlem od jednoho člověka k druhému, aby jí bylo házeno. To se pak rozumí samo sebou, že se nenechá otravovat nějaký zrzavým pobudou, mohl by ji taky o to házedlo připravit. Takže je lepší mu dát preventivně najevo, že... "eště jednou a letí kudla!!!" Jenže Náčelník Zrzavá huba výhružek nedbá. "Však taky kde by vzala baba kudlu, když má kušnu plnou házedla. A propóó, když má hubu plnou házedla... tak to se nemůže asi ani moc bránit, ne???!!! Jde se na věc!!!!!"

Jen kdyby se tady nemotala ta nemožná Sofie, abych měl víc prostoru... no ale počkat... vona ta Sofie, taky není k zahození! Kolik ti holka je? Ahá, no to seš eště holka malá, ale!! Všeho do času. Stačí pár měsíců počkat a už budeš stát za hřích. Však oni ty rotvajleří holky taky mají něco do sebe!! Číhnu ještě pro jistotu za Fančou, esli si to holka náhodou s těma dětma nerozmyslela..." a takhle si to rotoval prostorem a chodil se nám ohlásit, jako že o nás ví, ale má fakt děsnej kvalt.

Na jedné z cestiček k nám dorazilo volání: "Václavee! Váááclaveee! Pojd' sem, pojd'. Venoušku nezlob a koukej se vrátit!" Otočili jsme se v očekávání, že spatříme malého klučinu. A jak jsme byli překvapeni, když jsme zjistili, že místo klučiny se k nám připojil důstojný zrzavý dlouhosrstý józefčík, který - jak mu káže hrdost svého plemene - pochopitelně nedbal pokynů své paničky. Rozhodně pochodoval s námi a že si tu Mikulášskou teda zkusí taky. A byl zřejmě inspirativní, neb následovalo: "Ivanéé, Oldo, Fanoušku!!!" a už nás bylo zase o tři kousky víc. Klucí józefčíkovití si to štrádovali s námi. Tak musela panička aspoň kousek taky a my se měli společně s ní čemu řehnit.

Smích nás přešel na dalším stanovišti, kde byla úkolem poslušnost. Copak o to, pséci jsou cvičákovití, takže celkem pohoda. Leč! Potíž spočívala v tom, že povelů bylo deset, každý očíslován a páníčci museli v časovém limitu narvat do makovic, jak jdou které povely za sebou a poté je předvést jen podle nahlášených čísel. Ešusovi bylo fuk, že panička se mozkově hmoždí, on řešil svůj interní problém.

Hrozilo, že ho skolí infarkt. To když zjistil, že Sushi - jeho láska pro ten moment největší - je ve druhé skupině a bude tedy dočasně mimo jeho dozor a v blízkosti jiné hnusné psí

konkurence. Takže to huhlavě komentoval a poté hlasitě protestoval. Kdo ho viděl na coursingu, kde se dožadoval přístupu k Abbie, ví o čem mluvím. Mno, moje mozgovna už tolik neslouží, takže to tentokrát za plný počet bodů nebylo. Už od půlky jsme to zmotali.

Reputaci jsme si napravili na dalším úkolu, kde jsem se opět dmula pýchou. Bylo to přivolání na celkem delší vzdálenost, kdy mezi psem, kterého držela cvičitelka a páníčkem byla hromada nakrájených buřtů. Ešus se přiřítíl na jedničku, buřty nechal buřtama. Stejně jako malá teriérka - jedna z těch domovnic, která nás ovšem všechny pobavila, když po doběhnutí, jako by se jí rozsvítilo a s výrazem: "Jéééžiš já husa hloupá to tam zapoměla, moment hned jsem zase zpátky!!" to bleskově otočila a mazala k buřtům. Jak jsou tihle psíci rychlý dokazuje fakt, že i s touhle mezihrou měla nejlepší čas.

Pak nás ještě čekal úkol zas přemýšleci, tentokrát společný pro všechny

a i ten jsme kupodivu splnili a uhádli že utajeným plemenem, které jsme měli uhodnout, byl anglický buldok. No a už jen dojít do cíle, kde tou dobou bylo už všech 67 psů a počkat na vyhodnocení. Tam měl Ešus malou kolizi s kolegou, kdy shodou okolností se sešli dva se stejnou nepříjemnou zkušeností a tak se preventivně hoši pustili do nadávání. Kolega ve sporu měl zkušenost úplně čerstvou - byl pošramocen těsně den před Mikulášskou.

Byla jsem ráda, že se hned u nás objevil Petr a zkušeně předvedl, co by mělo následovat. Oba hoši se klepali jak šnuptychl z rychlíku, Ešus navíc hysterkoval, když ho Petr vzal pod břichem a ke kolegovi přimanévroval. Myslím, že něco tak extrovního nikdy nikdo ještě nepředvedl :-).

Stačila jsem ještě dopít kafe a už bylo vyhlásování výsledků. Naše skupina sice nezvítězila, leč byli jsme právem hrdí na naši členku, která měla v buřtovém přivolání absolutně nejlepší čas. A aby to nikomu nebylo líto, tak každý z psích účastníků dostal svou cenu - pytlík granulek a TO UCHO!!!

No může si jeden pes přát ještě nějakou lepší náplň, jak strávit sobotu?? Hodiny lítání, jedna baba vedle druhý a na konci obří žužlací ucho! Ne, lepší víkend asi není.

Foto z mikulášské: p. Paulová